

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Cantvs Tertivs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

Indigentiam, & dolorem suum; nam qui prudenter amat, sollicitus non est petere, quæ non habet, & habere cupit, sed suam indigentiam insinuare contentus est, ut dilectus faciat, quod placuerit: prout B. V. in nuptijs Canæ Galilææ fecit, quæ quidē non petijt à dilecto filio directe vinū, sed solum dixit; *Vinum non habent.* Lazari quoque sorores miserunt ad Iesum, non quidem petendo ut fratrem redderet sanitati, sed solum dicendo: *Eccē quem amas infirmatur.* Expediit autem in hunc modum se gerere propter tria. Primum quia Deus melius scit, quid nobis expediat, quam nos ipsi. Secundo quia magis ad commiserationem mouetur amatus, si diligentis se indigentiam simul & refi-

gnationem videat. Tertio quoniam animā securior est ab amore proprio, & spiritali proprietate, suam necessitatem representando, quam si determinate petat, quæ sibi deesse videntur. Eodem prorsus modo se gerit nunc anima, triplicem necessitatem suam representans, idem enim est, ac si luculentius diceret; dicite dilectō meo, quod siquidem languedo, & ipse solus est mea salus, salutem tribuat; & quoniam crucior, & ipse dumtaxat est meum solatium, consoletur me; & quandoquidem morior, & ille solus vita mea est, largiatur vitam.

Solus Deus est salus, refrigeriū, & vita anima.

CANTVS TERTIVS.

CANCION III.

*Buscando mis Amores
Ire por esos montes i riberas
Necogere las flores
Nitemere las fieras,
I pasare los fuertes, y fronteras.*

SENSVS.

*Querendo meos amores,
Ibo per istos montes atque ripas:
Neque colligam flores,
Neque feras timebo,
Et fortes & consinia pertransibo.*

EXPLANATIO.

Non sufficit animæ orare, desiderare, & intercessorū subsidio uti, ut amatū inueniat, prout præstitit in Cantibus præcedentibus, nisi simul etiam opere illum exquirat, idque se facturam in hoc Cantu pollicetur; dum ait, post dilectum suū abituram, eum inquirendo per virtutum opera, & mortificationes, exerceendo vitam actiuam, simul & contemplatiuam: quod ut feliciter consequatur, nulla bona, nullaque delicias admissuram se ait; & quod vires omnes; & insidiæ trium hostium animæ, mundi scilicet, dæmonis, & carnis eam retardare, aut impedire non poterunt in hoc itinere; dicens, *Querendo meos amores, hoc est, dilectum meum.*

Ibo

LIIIS
LIIIna
lica
VI

*Ibo per istos montes atque
ripas.*

Virtutes, appellat montes, tum propter illarum celsitudinem, tum etiam propter difficultates & labores, qui subeuntur ascendendo ad illas, per exercitium vitæ contemplatiuæ. Ripas verò nuncupat, humiliaciones, & mortificationes & sui contemptum, vitæ quoque actiuæ exercitijs incumbendo: siquidem ad virtutes acquirendas, vtraque est necessaria: quare tantundem est, ac dicere. *Quærendo dilectum meum virtutes heroicas opere exercebo, nec non ad infima, & abiecta quæque, per mortificationes, & humilitatem descendam, quod ideo ait, quia iter quærentis Deum, est bonum in Deo operari, & mala in se mortificare, subiecto modo.*

Neque colligam flores.

Quoniam ad inquirendum Deum, cor denudatum, ac forte requiritur, liberumque à cunctis malis, ac bonis, quæ nõ sunt pure Deo, nec ad illum conducunt; idcirco in hoc carmine, & sequentibus exprimit libertatem, ac fortitudinem, quam habere debet. Et quidem in præfenti ait, minime decerpatur se flores in hoc itinere obuios; quorum appellatione omnes delicias, ac voluptates occurrentes comprehendit; sunt autem in triplici differentia: temporales, sensibiles, & spirituales; porro quia tam hæ, quam illæ cor occupant, veroque itineri spirituali plurimum obstant. si immoretur, aut consistat in illis; propterea se flores istos minime lecturam, neque cor illis apposituram pollicetur: itaque idem est ac dicere; nec diuitijs, neque bonis, quæ mundus offert cor apponam, neque carnis propriæ oblecta-

tiones, & voluptates admittam, neque immorabor, aut quoquo modo incedam cõsolationibus, & saporibus spiritus, ita vt vel minimum retarder à dilecto meo indagando, per mōtes & ripas virtutum, & laborum Hoc autem propterea dicit, vt sequatur in hoc itinere cõsiliam Davidis Proph. aientis. *Diuitia si affluant, nolite cor apponere*: hoc est, nolite affici erga illas, quod tam de voluptatibus sensibilibus, quam etiam de bonis temporalibus, & spiritualibus delitijs intelligit. Vbi animaduertendum est, quod non modo ne ad Deum impediunt delectamenta corporis, eique repugnant, verum etiam delectationes spiritus, si cor ad hæsiōnem cordis suscipiantur, virtutum itineri obstant; proinde proficere cupiens expedit flores istos non insequi: nec his contentus, forti animo sit oportet ad dicendum:

Neque feras timebo.

Et fortes & confinia pertransibo.

In quibus carminibus, tres animæ hostes proponit, mūdum scilicet, dæmonem & carnem, à quibus oppugnatur, neque difficile redditur. Ferarum nomine mundum, fortium dæmones, confinium verò, carnem subintelligit. Mundum feras appellat; animæ quippe Dei iter ingrediens, mundus in phantasia representari videtur, ad instar ferarum, minas terroreque instantium, tribus potissimum modis; primis deterreret eam, minaturque mundanæ auræ, fauorisque defectu, amissionem charorum, existimationis, eique familiaris iactura. Secunda quæ inaccusat, non minus atrox fera est, nimirum, quomodo ferre poterit, æternum valedicere voluptatibus, ac delitijs mundanis, omnibusque

*Iter animæ
quærens
Deum
est, bonum
operari in
Deo, &
mala in se
mortifica-
re.*

busque illius oblectamenti carere? Tertia denique quæ adhuc atrocior est fera, videlicet, quod maledicæ linguæ aduersus eam insurgentes, ludibrio sint habitura, & quod ab omnibus debeat vilipendi. Quæ omnia ita obijciuntur nonnullis animabus, vt non solum perseverare aduersus huiusmodi feras, verum etiam incipere esse soleat difficillimum.

At vero, quibusdam alijs nobilioribus animabus altæ feræ intimiores, magisque spirituales, difficultatum, tentationum, tribulationum, laborumque multiplicium occurrunt, quæ Deus immittit, & permittit euenire illis, quos experiri vult, & probare tamquam aurum in fornace, iuxta dictum Proph. dicentis: *Multa tribulationes iustorum.* Cæterum amatrix anima, quæque dilectum suum rebus omnibus anteposit, sponsi sui amore, fauoreque suffulta, animose audebit cantare:

*Neque feras timebo
Et fortes & consinia pertransibo.*

Dæmones qui inter hostes animæ secundum locum obtinent fortes vocat; ipsenim violenter contendunt huius itineris aditum intercludere; tum etiam quia illorum astus, tentationesque fortiores sunt, & ad superandum duriores, quæque difficilius percipiuntur, quam quæ à mundo, & carne procedunt. Tum denique, quia auxilio amborum, mundi, videlicet, & carnis se firman, & muniunt; vt animam acerrime oppugnent; quapropter de illis loquens Proph. David, inquit: *Et fortes qui asperunt animam meam.* Quorum etiam virtutem & fortitudinem describit Iob, his verbis: *Non est super terram potestas, quæ cõparatur ei, qui factus est vt nullum timeret: hoc est, nulla humana potestas poterit conferri*

cum illo. Et ideo Dei duntaxat potentiam superare, solum Dei lumen stratagemata illius poterit discernere. Quamobrem anima illius vires absque oratione non poterit superare, neque fraudes, sine humilitate, ac mortificatione intelligere. Ideo enim D. Paulus admonendo fideles dixit: *Induite vos armaturam Dei, vt possitis stare aduersus insidias diaboli: quoniam non est nobis colluctatio aduersus carnem & sanguinem.*

Sanguinis appellatione mundum, armaturæ vero Dei, orationem & Christi crucem subintelligens, in qua humilitas, & mortificatio prædicta continetur. Ait præterea anima, quod etiam consinia pertransibit: quibus carnis repugnantias, & rebelliones innatas aduersus spiritum designat, prout idem Apostolus ait. *Caro enim concupiscit aduersus spiritum: & quasi ex aduerso intrepida fronte consistit, spirituali itinere resistendo.* Hæc igitur consinia transilire debet anima, rumpendo quaslibet difficultates, omnesque sensuales appetentias, & propensiones innatas vigore, ac energia spiritus prosterneudo: quam diu. n. in anima residet, vsque adeo illis spiritus subiicitur. vt ad veram vitam, deliciasque spirituales migrare non possit. Per hoc tamem non excludimus vitam gratiæ, imo illam præsupponimus in eo, qui ad perfectionem mysticæ, ac spiritualis vitæ conscendere debet, quod optime expressit D. Paul. cum ait. *Si autem spiritu facta carnis mortificaueritis, viuetis.*

Ait igitur anima in præsentem cantu, expedire sibi methodum hanc seruare ad inuestigandum dilectum suum, animi scilicet magnitudinem & constantiam habere, ne se ad flores colligendos inclinet; ac intrepidam esse, ne feras pertimescat; vires etiam ad fortes & consinia transilienda habere; id solummodo spectando, vt per montes ac ripas, modo iam exposito gradiatur.

Yy CANTVS

Anima
nequit
absq; ora-
tione de-
monis vi-
res infirm-
gere.

Oratio. &
crux Christi
sunt arma-
tura Dei.

Gal. 5. 17.

Appetitus,
& natura-
les incli-
nationes
impediunt
veram a-
nima vitæ
& delicias.

Rom. 8. 13.